Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

9. september 2015*

»Appel — kontrakt om tildeling af finansiel EU-støtte til et projekt inden for samarbejdet på det lægevidenskabelige område — Kommissionens afgørelse om at kræve en del af de udbetalte forskud tilbagebetalt — annullationssøgsmål — afvisning«

I sag C-506/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 11. september 2013,

Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE, Athen (Grækenland), ved dikigoros E. Tzannini,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved S. Lejeune, som befuldmægtiget, bistået af dikigoros E. Petritsi, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne S. Rodin, A. Borg Barthet, M. Berger og F. Biltgen (refererende dommer),

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 24. februar 2015,

afsagt følgende

* Processprog: græsk.

Dom

1 Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE (herefter »Lito«) har med appellen nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro mod Kommissionen (T-552/11, EU:T:2013:349, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten dels frifandt Europa-Kommissionen for en påstand om annullation af den debetnota, som Kommissionen udstedte den 9. september 2011 med henblik på tilbagebetaling af et beløb på 83 001,09 EUR, der var udbetalt i forbindelse med EU-bistand til støtte for et projekt inden for samarbejdet på det lægevidenskabelige område (herefter »debetnotaen«), dels gav denne institution medhold i sin modpåstand om, at Lito tilpligtes at betale det nævnte beløb med tillæg af morarenter.

Tvistens baggrund

2 Tvistens baggrund er gengivet på følgende måde i den appellerede doms præmis 1-8:

»1 Sagsøgeren [Lito, appellant i appelsagen] er en fødeklinik, der er specialiseret inden for områderne obstetrik, gynækologi og kirurgi. Lito er medlem af et konsortium, som den 12. maj 2004 indgik kontrakt C510743 med […]Kommissionen om projektet »Ward in Hand« (WIH) [herefter »WIH-projektet«], hvori Kommissionen forpligtede sig til at bidrage finansielt ved at udbetale flere rater (herefter »kontrakten«). [WIH-]projektet blev påbegyndt den 1. maj 2004 og sluttede den 31. januar 2006. Kommissionen udbetalte i forbindelse med [dette] projekt […] et beløb på 99 349,50 EUR i finansiel EU-støtte til sagsøgeren.

2 Kontrakten reguleres i henhold til artikel 5, stk. 1, heri af belgisk ret. Desuden har Retten, og Domstolen i tilfælde af appel, i henhold til kontraktens artikel 5, stk. 2, enekompetence til at afgøre enhver tvist mellem Unionen på den ene side og medlemmerne af konsortiet på den anden side vedrørende gyldigheden, anvendelsen eller fortolkningen af kontrakten.

3 Ved skrivelse af 29. april 2009 underrettede Kommissionen sagsøgeren om, at denne ville blive genstand for en kontrol i form af en revision som følge af deltagelsen i WIH-projektet. Det fremgår af denne skrivelse, at sagsøgeren under denne kontrol bl.a. skulle fremlægge tilstedeværelseslister for det personale, der havde været anvendt i forbindelse med [dette] projekt. Under revisionen, der fandt sted fra den 4. til den 6. august 2009, fremlagde sagsøgeren ikke tilstedeværelseslister med angivelse af de arbejdstimer, som det anvendte personale havde præsteret, og som appellanten havde anmodet om godtgørelse for.

4 Ved skrivelse af 20. oktober 2009 tilsendte Kommissionen sagsøgeren udkastet til revisionsrapport, ifølge hvilket de krævede tilstedeværelseslister manglede, og opfordrede sagsøgeren til at fremsætte sine bemærkninger. Ved skrivelser af 13. og 16. november 2009 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til resultatet af revisionen og fremsendte tilstedeværelseslisterne vedrørende det arbejde, der var blevet udført på [WIH-]projektet. Ved skrivelse af 23. december 2009, hvor den endelige revisionsrapport var vedlagt, fastholdt Kommissionen de konklusioner, som den havde formuleret i udkastet til revisionsrapport.

5 Den 25. oktober 2010 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en oplysende skrivelse forud for en inddrivelsesprocedure, hvori den anførte, at der skulle tilbagebetales et beløb på 93 778,90 EUR. Ved skrivelse af 15. november 2010 anmodede sagsøgeren Kommissionen om, at sagsøgerens tidligere fremsendte bemærkninger blev undersøgt på ny og godkendt.

6 Ved skrivelse af 24. maj 2011 anerkendte Kommissionen efter en gennemgang af de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt, at en medarbejder, V., havde deltaget i [WIH]-projektet, og accepterede beregningen af de arbejdstimer, den pågældende havde anvendt på [dette] projekt […], idet den samtidigt fremhævede, at de kontraktmæssige krav ikke var blevet overholdt.

Kommissionen accepterede desuden beregningen af indirekte omkostninger svarende til 20% af de anerkendte direkte omkostninger. Det beløb, der skulle tilbagebetales, blev følgelig nedsat til 83 001,09 EUR. Ved skrivelse af 17. juni 2011 fremkom sagsøgeren med sine bemærkninger.

7 Idet Kommissionen imidlertid var af den opfattelse, at sagsøgeren ikke havde fremført nye forhold, der kunne bevise de arbejdstimer, som var udført af de øvrige med medarbejdere i forbindelse med [WIH-]projektet, fremsendte den ved skrivelse af 17. august 2011 sine endelige bemærkninger til sagsøgeren. Endelig fremsendte Kommissionen den 16. september 2011 [debetnotaen] til sagsøgeren, hvori Kommissionen opfordrede denne til at betale beløbet på 83 001,09 EUR inden den 24. oktober 2011 […].

8 Ved skrivelse af 3. november 2011, som sagsøgeren modtog den 15. november 2011, erindrede Kommissionen appellanten om sin fordring og fremhævede, at den blev tilskrevet 5% i årlig rente, svarende til 11,37 EUR pr. restancedag, således at de forfaldne renter pr. 18. november 2011 udgjorde 284,25 EUR.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. oktober 2011 anlagde Lito sag med påstand om annullation af debetnotaen.

4 Kommissionen fremsatte ved svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 13. januar 2012, en modpåstand om, at Lito blev tilpligtet at tilbagebetale en del af det finansielle bidrag, der blev udbetalt i forbindelse med WIH-projektet, og at betale morarenter.

5 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 17-31, at de oplysninger, der var indeholdt i sagens akter, ikke gør det muligt at konkludere, at debetnotaen har til formål at afføde bindende retsvirkninger, der går videre end dem, der følger af kontrakten, og som indebærer udøvelse af de offentligretlige beføjelser, Kommissionen er tillagt i sin egenskab af administrativ myndighed. Dermed indgår denne debetnota ikke blandt de retsakter, mod hvilke der kan anlægges annullationssøgsmål i medfør af artikel 263 TEUF, hvorfor Retten afviste det af Lito anlagte annullationssøgsmål.

6 Retten behandlede i den appellerede doms præmis 32-81 Kommissionens modpåstand, der beroede på Litos angivelige overtrædelse af sine kontraktmæssige forpligtelser, navnlig de forpligtelser, der er indeholdt i artikel 14, stk. 1, litra a), i kontraktens almindelige betingelser hvad angår tilstedeværelseslisterne og registrering af de arbejdstimer, som personalet har udført i forbindelse med WIH-projektet. Ved afslutningen af analysen tog Retten den nævnte påstand til følge.

7 Retten dømte følgelig Lito til at betale Kommissionen beløbet på 83 001,09 EUR som hovedfordring, forhøjet med morarenter på 5%, der påløber fra den 25. oktober 2011 og indtil indfrielse af hovedfordringen.

Parternes påstande for Domstolen

8 Lito har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, træffer afgørelse vedrørende realiteten og tilpligter Kommissionen at betale sagens omkostninger.

9 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Lito tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

Det første anbringende

Parternes argumenter

10 Lito har med det første anbringende, der vedrører en urigtig anvendelse af artikel 263 TEUF, anført, at Retten har begået en retlig fejl, idet den har fastslået, at debetnotaen var begrænset til at gøre de rettigheder gældende, som Kommissionen kunne udlede af kontraktvilkårene, mens den burde have fastslået, at den nævnte nota var et resultat af Kommissionens anvendelse af sine offentligretlige beføjelser. Da debetnotaen var vedtaget med henblik på at kunne tvangsfuldbyrdes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 299 TEUF, udgør den en retsakt, hvis lovlighed kan undersøges af Unionens retsinstanser i forbindelse med et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 263 TEU.

11 Lito har i denne henseende for det første bemærket, at Kommissionen i henhold til artikel 19, stk. 5, i kontraktens almindelige betingelser har forbeholdt sig retten til at vedtage afgørelser, der kan fuldbyrdes som omhandlet i artikel 299 TEUF. Henset til, at det omhandlede dokument er tvetydigt, således som Retten har anerkendt i den appellerede doms præmis 29, burde den under alle omstændigheder have givet Lito medhold i søgsmålet med henblik på at bevare retten til effektiv domstolsbeskyttelse, der er garanteret i artikel 47, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

12 Lito har for det andet bemærket, at den omstændighed, at der af selve debetnotaen ligeledes fremgår en henvisning til muligheden for at anvende den i artikel 299 TEUF fastsatte procedure, burde have foranlediget Retten til under anvendelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning at antage virksomhedens annullationssøgsmål til realitetsbehandling.

13 Lito har tilføjet, at Retten ved at lægge den forfaldsdato, som Kommissionen har fastsat ensidigt i debetnotaen, til grund som det tidspunkt, hvorfra renterne begyndte at løbe, indirekte har medgivet i den appellerede doms præmis 73 og 77 at debetnotaen kan tvangsfuldbyrdes og dermed ikke udgør et dokument af rent informativ karakter.

14 Det er Kommissionens opfattelse, at det første anbringende, der ikke beror på noget juridisk fundament, skal afvises. Subsidiært kan det – eftersom Retten har henvist til den argumentation, der blev fulgt i Rettens kendelse Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro mod Kommissionen (T-353/10, EU:T:2011:589), og denne afgørelse er blevet endelig – ikke længere bestrides, at debetnotaen udgør en forberedende akt, der er af informativ karakter, og som ikke kan tvangsfuldbyrdes.

Domstolens bemærkninger

15 Lito har med det første anbringende i det væsentlige anført, at Retten har begået en retlig fejl ved at fastslå, at debetnotaen ikke har de egenskaber, der karakteriserer en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF.

16 Det følger af fast retspraksis, at et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF kan anlægges til prøvelse af alle retsakter, der vedtages af institutionerne, uanset dens art eller form, som er bestemt til at afføde retsvirkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (jf. i denne retning domme IBM mod Kommissionen, 60/81, EU:C:1981:264, præmis 9, og Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, C-362/08 P, EU:C:2010:40, præmis 51).

17 Et annullationssøgsmål skal sikre, at der værnes om lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af EUF-traktaten, og det ville derfor stride herimod at fortolke betingelserne for adgangen til at rejse et sådant søgsmål indskrænkende og begrænse anvendelsesområdet til kun at omfatte de i artikel 288 TEUF nævnte retsakter (jf. i denne retning dom IBM mod Kommissionen, 60/81, EU:C:1981:264, præmis 8).

18 Det foreholder sig ikke desto mindre således, at denne kompetence for Unionens retsinstanser til at fortolke og anvende bestemmelserne i traktaten ikke finder anvendelse, når sagsøgerens retsstilling indgår i forbindelse med kontraktmæssige forbindelser, hvis retlige ramme er reguleret af den nationale lovgivning, som de kontraherende parter har valgt.

19 Såfremt Unionens retsinstanser anså sig kompetent til at træffe afgørelse om annullation af akter, der indgår i en udelukkende kontraktmæssig sammenhæng, vil der således ikke blot være en risiko for, at artikel 272 TEUF, hvorefter det ved en voldgiftsbestemmelse er muligt at tillægge Unionen retslig kompetence, vil miste sin betydning, men også at disse retsinstansers kompetence i de tilfælde, hvor kontrakten ikke underholder en tilsvarende bestemmelse, bliver udvidet i forhold til de begrænsninger, der følger af artikel 274 TEUF, som giver de nationale dømmende myndigheder en almindelig kompetence til at påkende tvister, hvor Unionen er part (jf. i denne retning dom Maag mod Kommissionen, 43/84, EU:C:1985:328, præmis 26).

20 Det følger heraf, at når der foreligger en kontrakt mellem sagsøgeren og en af institutionerne, kan der kun anlægges sag ved Unionens retsinstanser på grundlag af artikel 263 TEUF, hvis den anfægtede akt har til formål at afføde bindende retsvirkninger, der ligger uden for det kontraktmæssige forhold mellem parterne, og som indebærer udøvelse af de offentligretlige beføjelser, som er tillagt den kontraherende institution i sin egenskab af administrativ myndighed.

21 Det skal i denne henseende fremhæves, at i det tilfælde, hvor en institution, og mere specifikt Kommissionen, vælger at tildele finansielle bidrag gennem kontrakter inden for rammerne af artikel 272 TEUF, er den forpligtet til at holde sig inden for disse rammer. Det påhviler den således i forbindelse med relationerne med sine medkontrahenter bl.a. at undgå at anvende tvetydige formuleringer, der kan opfattes af medkontrahenterne som henhørende under de ensidige beslutningsbeføjelser, der overskrider kontraktvilkårene.

22 Som Retten har bemærket i den appellerede doms præmis 28, indeholder sagens akter i det foreliggende tilfælde ingen oplysninger, der gør det muligt at konkludere, at Kommissionen har handlet under udøvelse af sine offentligretlige beføjelser.

23 Hvad bl.a. angår debetnotaen fremgår det af den appellerede doms præmis 25 og 26, at den indgik i kontraktens sammenhæng, idet dens formål vedrører inddrivelse af en fordring, der er baseret på vilkårene i nævnte kontrakt. Debetnotaen skal således forstås som en opfordring med angivelse af forfaldsdato og betalingsbetingelserne, og den kan ikke sidestilles med et dokument, der kan tvangsfuldbyrdes, selv om den angiver tvangsfuldbyrdelse som omhandlet i artikel 299 TEUF som en mulighed blandt flere, der er til Kommissionens rådighed i det tilfælde, at debitor ikke opfylder sin forpligtelse på den fastsatte forfaldsdato.

24 Det er således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 28 har konkluderet, at debetnotaen ikke havde retsvirkninger, der udsprang af udøvelsen af offentligretlige beføjelser, men at den derimod skulle anses for uadskillelig fra det kontraktforhold, der eksisterede mellem Kommissionen og Lito.

25 Det følger af det ovenstående, at Retten ikke har begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 30 at fastslå, at den ikke gyldigt kan forelægges søgsmålet på grundlag af artikel 263 TEUF.

26 Det skal endvidere fremhæves, at uafhængigt af den omstændighed, at Retten i den appellerede doms præmis 29 har medgivet, at debetnotaen er tvetydig, er retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, der er garanteret i chartrets artikel 47, stk. 1, på ingen måde påvirket. Som det fremgår af Domstolens praksis, har denne artikel således ikke til formål at ændre den domstolskontrolordning, der er fastlagt i traktaterne, og navnlig ikke reglerne for antagelse af direkte søgsmål ved Unionens retsinstanser, således som det også fremgår af forklaringerne til denne artikel 47, hvilke forklaringer der i henhold til artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, TEU og chartrets artikel 52, stk. 7, skal tages hensyn til ved fortolkningen af chartret (dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 97, og kendelse von Storch m.fl. mod ECB, C-64/14 P, EU:C:2015:300, præmis 55).

27 Hvad angår Litos argument om, at Retten angiveligt har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, skal det bemærkes, at selv om muligheden for at påberåbe sig dette princip om beskyttelse af den berettigede forventning i overensstemmelse med fast retspraksis står åben for enhver erhvervsdrivende med begrundede forventninger, som en institution har givet anledning til hvad angår opretholdelse af den eksisterende situation (jf. i denne retning dom Di Lenardo og Dilexport, C-37/02 og C-38/02, EU:C:2004:443, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis), mangler Lito imidlertid at godtgøre, på hvilken måde Kommissionen har givet anledning til sådanne forventninger med hensyn til, at det af Lito anlagte annullationssøgsmål angiveligt kan antages til realitetsbehandling.

28 Argumentet om begyndelsestidspunktet for kapitaliseringen af morarenterne, der er rettet mod den appellerede doms præmis 73-77, behandles i forbindelse det tredje anbringende.

29 Det følger af det ovenstående, at det første anbringende må forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

30 Lito har med det andet anbringende, der omhandler en retlig fejl ved anvendelsen af begrebet uretmæssigt udbetalt beløb, anført, at Retten i den appellerede doms præmis 47-69 har gengivet begrebet tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, som det følger af artikel 1376 i den belgiske code civil, urigtigt, og at den har anvendt dette begreb fejlagtigt på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

31 Lito har dels gjort gældende, at betingelserne for at anvende artikel 1376 i den belgiske code civil kræver et element af hensigt, en fejl eller et subjektivt element, som ikke foreligger i denne sag. Dels er det relevante tidspunkt for at anse en udbetaling for uretmæssig tidspunktet for opkrævningen af denne udbetaling, der modsvarer leveringen af WIH-projektet. Lito er af den opfattelse, at den omstændighed, at virksomheden ikke har fremlagt tilstedeværelseslisterne, ikke kan sidestilles med en manglende levering af dette projekt.

32 Lito finder, at Retten i den appellerede doms præmis 56 med urette har afvist den efterfølgende fremlæggelse af tilstedeværelseslisterne, der var mærket med selskabets logo, som således bekræftede, at disse lister var autentiske. Lito har bemærket, at som følge af en fusion med virksomhederne i den berørte koncern var det umuligt for selskabet at indhente de elektroniske lister på revisionstidspunktet.

33 Lito har desuden anført, at selskabet, i god tro, var overbevist om, at Kommissionen havde givet afkald på sine rettigheder, eftersom den ikke havde henvendt sig i næsten fem år efter leveringen af WIH-projektet.

34 Ifølge Kommissionen skal det andet, det fjerde til det sjette og det ottende anbringende behandles samlet med henblik på afvisning heraf, for så vidt som de tilsigter at opnå en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder og beviserne, hverken indeholder en angivelse af anfægtede elementer eller en kritik af den appellerede dom og udgør en tro gengivelse af de anbringender, der er allerede er fremført for Retten.

35 Kommissionen har subsidiært gjort gældende, at det fremgår af den appellerede doms præmis 56-59, at Retten på ingen måde har ændret eller gengivet indholdet af de fremlagte beviser urigtigt ved at afvise de tilstedeværelseslister, som Lito fremlagde efterfølgende, idet de ikke opfyldte de krav, der var fastsat i kontrakten, og de periodiske statusrapporter, som blev fremsendt til Kommissionen i løbet af WIH-projektet.

Domstolens bemærkninger

36 Hvad angår anvendelsen af begrebet uretmæssigt udbetalt beløb har Retten i den appellerede doms præmis 48-50 henvist til bestemmelserne i kontrakten, navnlig artikel 13, stk. 1, første afsnit, og artikel 14, stk. 1, litra a), tredje afsnit, i de almindelige kontraktbetingelser, hvorefter Lito var forpligtet til at registrere de arbejdstimer, der blev henført til WIH-projektet, og få dem attesteret mindst en gang om måneden af en person, der er udpeget eller godkendt hertil.

37 Retten har i den appellerede doms præmis 52 og 53 fastslået – efter i den appellerede doms præmis 51 at have fremhævet betydningen af forpligtelserne vedrørende de finansielle forhold – at det fremgår af den endelige revisionsrapport, at Lito ikke havde registreret arbejdstimerne i overensstemmelse med kontraktvilkårene.

38 Retten har i den appellerede doms præmis 55 og 56 forkastet Litos argumenter om, at det var umuligt at fremlægge tilstedeværelseslisterne som følge af den indgåede fusion. Retten har i denne henseende fastslået, at de tilstedeværelseslister, der blev fremlagt efterfølgende af Lito, hverken er daterede eller attesterede af en person, der er udpeget hertil, i strid med det, der er udtrykkeligt fastsat i artikel 14, stk. 1, litra a), i kontraktens almindelige betingelser, og de kan derfor ikke lægges til grund som beviser, der bekræfter de arbejdstimer, som er blevet udført i forbindelse med WIH-projektet.

39 For så vidt som Lito i forbindelse med nærværende anbringende har fremført det samme argument, som allerede er blevet fremsat i første instans, uden at godtgøre, hvori den fejl, som Retten angiveligt har begået i den appellerede doms præmis 55 og 56, består, skal anbringendet afvises i overensstemmelse med Domstolens faste praksis (jf. bl.a. dom Interporc mod Kommissionen, C-41/00 P, EU:C:2003:125, præmis 16).

40 Det anførte om en urigtig gengivelse af begrebet tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb må forkastes som ugrundet.

41 Det kan således ikke foreholdes Retten, at den har foretaget en urigtig gengivelse af bestemmelser i belgisk ret som følge af den omstændighed, at den i den appellerede doms præmis 64 har fastslået, at fremlæggelse af tilstedeværelseslister er en integreret del af en kontraktmæssig forpligtelse, som en manglende overholdelse af udgør en kontraktmæssig tilsidesættelse, der kan føre til tilbagebetaling af udbetalte forskud.

42 Det følger heraf, at de udbetalte beløb kan kræves tilbagebetalt uafhængigt af tidspunktet for leveringen af WIH-projektet eller den subjektive karakter, som begrebet tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb angiveligt er underlagt i belgisk ret.

43 Hertil kommer, at Lito i henhold til den retspraksis, der er nævnt ovenfor i nærværende doms præmis 27, ikke kan påberåbe sig en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, når der ikke foreligger præcise forsikringer fra Kommissionens side med hensyn til, hvordan en tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb skal behandles.

44 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende delvis skal afvises og delvis skal forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

45 Lito har med det tredje anbringende anført, at Retten har tilsidesat grundlæggende EU-retlige principper, herunder navnlig retten til at blive hørt og retten til en retfærdig rettergang, idet den i den appellerede doms præmis 73-77 har dømt selskabet til at betale morarenter uden at tage hensyn til selskabets argumenter om, at debetnotaen, der udelukkende er af informativ karakter, ikke kan anses for at fastsætte en betalingsfrist, hvis overskridelse medfører morarenter.

46 Lito har gjort gældende, at begyndelsestidspunktet for kapitaliseringen af nævnte renter er ulovlig, for så vidt som det er fastsat ensidigt af Kommissionen i debetnotaen, hvilket dokument Retten har kvalificeret som »informativt«. Lito har tilføjet, at Retten ikke har angivet en tilstrækkelig begrundelse for sin bedømmelse med hensyn til satsen for disse renter og begyndelsestidspunktet for kapitaliseringen heraf.

47 Kommissionen har bemærket, at Retten har stillet parterne præcise spørgsmål vedrørende rentesatsen og taget de af parterne fremsatte argumenter i betragtning ved sin analyse.

Domstolens bemærkninger

48 Det bemærkes indledningsvis, at retten til at blive hørt under en sag ikke indebærer, at retsinstansen i sin afgørelse fuldt ud skal gengive alle parternes anbringender. Denne ret indebærer derimod, at retsinstanserne efter at have hørt anbringenderne og efter bedømt bevismaterialet skal træffe afgørelse vedrørende påstandene i sagen og begrunde deres afgørelse (jf. bl.a. domme Schröder m.fl. mod Kommissionen, C-221/97 P, EU:C:1998:597, præmis 24, og Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, C-404/04 P, EU:C:2007:6, præmis 125).

49 Under disse omstændigheder skal det efterprøves, om Retten ved afgørelsen om morarenter i den appellerede doms præmis 73-77 har overholdt sådanne krav.

50 Det skal i denne henseende bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 74-77 har anvendt artikel 19, stk. 2, i kontraktens almindelige betingelser. Som det således fremgår af bl.a. den nævnte doms præmis 44, fastsætter denne bestemmelse, at morarenterne omfatter den periode, der begynder den dag, der følger efter den dato, som Kommissionen har fastsat for betaling af det skyldige beløb, og slutter om aftenen på den dag, hvor betalingen af det fulde skyldige beløb finder sted. Nævnte bestemmelse fastsætter ligeledes, at i tilfælde af manglende betaling på den dato, som Kommissionen har fastsat, beregnes der renter af det beløb, som medkontrahenten skylder, til den sats, der er angivet i nævnte betingelsers artikel 3, stk. 6, som fastsætter rentesatsen til den sats, der anvendes af Den Europæiske Centralbank (ECB) på de vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med 3,5%.

51 Det er ubestridt, at Lito ikke på noget tidspunkt under sagen har anfægtet gyldigheden af disse kontraktvilkår.

52 Efter i den appellerede doms præmis 75 at have bemærket, at den gældende rentesats var på 1,5%, har Retten, henset til den anvendelige forhøjelse, lagt en sats på 5% til grund for morarenterne, hvorved morarenterne begyndte at løbe fra den 25. oktober 2011, som er den dag, der fulgte efter det betalingstidspunkt, som er angivet i debetnotaen.

53 Det følger af det ovenstående, at Retten har foretaget en korrekt anvendelse af bestemmelserne i kontrakten, idet den har anført en tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse.

54 Det tredje anbringende må følgelig forkastes som ugrundet.

Det fjerde anbringende

Parternes argumenter

55 Lito har med det fjerde anbringende, der vedrører en urigtig anvendelse af juridiske kriterier i forbindelse med bevisbedømmelsen, foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 52-56 har fundet, at selskabet ikke har udarbejdet en liste over arbejdstimer, og at fremlagte tilstedeværelseslister ikke overholdt de krav, der var fastsat i kontrakten, mens de tilstedeværelseslister, der blev fremsendt efterfølgende, var trykt på virksomhedens officielle papir, idet logoet bekræftede deres originale karakter. Retten har ved at anlægge en sådan bedømmelse foretaget upræcise konklusioner, idet den har gengivet indholdet af de af Lito fremlagte beviser urigtigt samt anlagt en urigtig juridisk kvalifikation af nævnte beviser.

56 Retten har i den appellerede doms præmis 60-64 endvidere med urette fundet, at fremlæggelsen af korrespondancen mellem de personer, der har arbejdet med WIH-projektet, ikke efter sin art kunne godtgøre varigheden af den periode, de pågældende faktisk havde arbejdet med dette projekt, eftersom beviskraften af denne korrespondance bl.a. følger af den omstændighed, at Kommissionen har støttet sig til nævnte korrespondance ved den efterfølgende nedsættelse af det beløb, som den krævede tilbagebetalt.

57 Det er Litos opfattelse, at Retten i den appellerede doms præmis 61 ligeledes har begået en fejl, idet den har fastslået, at det ikke tilkom den at søge i de bilag, som Lito havde fremsendt, efter oplysninger, der kunne danne grundlag for virksomhedens argumenter, mens den i samme doms præmis 63 anførte som argument, at indholdet af disse bilag vedrørte administrative eller rent organisatoriske forhold.

58 Kommissionen har gjort gældende, at Rettens analyse af de støtteberettigede udgifter henhører under bedømmelsen af de faktiske omstændigheder, der ikke kan være genstand for Domstolens fornyede prøvelse. Retten har under alle omstændigheder korrekt fastslået i den appellerede doms præmis 61, at det ikke tilkom den at søge efter beviser, der kunne danne grundlag for Litos argumenter, i et omfangsrigt bilag, som desuden alene vedrørte oplysninger om leveringer til WIH-projektet, der kunne bevise en god afvikling af projektet.

Domstolens bemærkninger

59 Indledningsvis skal de argumenter, der er rettet mod den appellerede doms præmis 52-56, forkastes, idet disse argumenter under foregivelse af en angivelig urigtig gengivelse af beviserne falder sammen med de argumenter, der allerede blev anført i forbindelse med det andet anbringende, og som blev afvist i nærværende doms præmis 40.

60 Hvad angår argumentet om bedømmelsen af de af Lito fremsendte bilag må det fastslås, at denne i det væsentlige har gentaget den argumentation, som virksomheden allerede havde fremført i første instans, som det bl.a. fremgår af den appellerede doms præmis 61-63.

61 Retten har imidlertid ikke fundet anledning til at foretage en detaljeret analyse af de omfangsrige bilag, som Lito har fremsendt, bl.a. under henvisning til, at disse dokumenter under alle omstændigheder efter deres art ikke kunne godtgøre den arbejdstid, der faktisk var blevet anvendt på WIH-projektet. Retten har tilføjet, at beviskraften af den fremlagte korrespondance heller ikke kan følge af den omstændighed, at Kommissionen har accepteret, at de arbejdstimer, der blev beregnet for en af de ansatte, blev anset for støtteberettigede, eftersom en sådan omstændighed ikke er af betydning for spørgsmålet, om andre ansattes arbejdstimer er berettigede i overensstemmelse med ordningen med registrering af arbejdstimer som fastsat i bestemmelserne i kontrakten.

62 Det følger af det ovenstående, at Lito med sine argumenter blot har kritiseret den løsning, som Retten nåede frem til i den appellerede doms præmis 62 og 63, og at virksomheden i realiteten kun ønsker at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket falder uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dom Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, C-131/03 P, EU:C:2006:541, præmis 50).

63 Det er derfor åbenbart, at dette argument skal afvises.

64 Hvad angår kritikken af Retten med hensyn til den appellerede doms præmis 63 er Rettens argumentation ikke behæftet med en selvmodsigelse, idet det ikke er Retten, der har foretaget en analyse af indholdet af de fremsendte bilag, men denne analyse følger af de af Kommissionen foretagne angivelser, der ikke er blevet bestridt af Lito.

65 Heraf følger, at det fjerde anbringende delvis skal afvises, delvis skal forkastes som ugrundet.

Det femte anbringende

Parternes argumenter

66 Det femte anbringende drejer sig om, at Retten har begået en retlig fejl ved bedømmelsen af tilstedeværelseslisternes juridiske karakter.

67 Lito har gjort gældende, at selv om forpligtelsen til at udarbejde periodiske rapporter, der gør det muligt at beskrive den arbejdstid, som hver ansat og hver enhed har brugt på WIH-projektet, ganske vist påhviler enhver virksomhed, kan den imidlertid ikke føre til, at det udførte arbejde anses for ikke-eksisterende, idet den ellers ville udgøre en uforholdsmæssig forpligtelse eller endog misbrug. Da begrebet periodisk rapport hverken er defineret i EU-lovgivningen eller i Unionens retspraksis, skal det afgøres fra sag til sag, hvilken grad af præcision der kræves for hver rapport på grundlag af specifikke behov.

68 Kommissionen har bemærket, at i de kontrakter om programmer, der er omfattet af finansiel støtte, er støttemodtageren juridisk forpligtet til at foretage en præcis registrering og anmeldelse af sine omkostninger og dokumentere, at disse omkostninger er støtteberettigede. Kommissionen har i denne sammenhæng præciseret, at leveringen af et projekt helt er uden forbindelse til den forpligtelse, som støttemodtageren er pålagt, til at dokumentere, at den pågældendes omkostninger er støtteberettigede.

Domstolens bemærkninger

69 Det må indledningsvis konstateres, at Lito på ny har begrænset sig til at gentage de argumenter, som virksomheden allerede havde fremsat i første instans, således som det bl.a. fremgår af en gennemgang af den appellerede doms præmis 43.

70 Hertil kommer, at selv om Lito har kritiseret Rettens argumentation under henvisning til proportionalitetsprincippet, har virksomheden imidlertid ikke angivet, hvilken præmis i den appellerede dom der kan pådrage sig en sådan kritik.

71 Domstolen er under sådanne omstændigheder ikke i stand til at udføre den opgave, som den er pålagt i forbindelse med en appel, og foretage legalitetskontrol (jf. kendelse Greinwald mod Wessang, C-608/12 P, EU:C:2014:394, præmis 28).

72 Det femte anbringende skal følgelig afvises.

Det sjette anbringende

Parternes argumenter

73 Lito har med det sjette anbringende, der vedrører en tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang og af processuelle regler, der sikrer overholdelse af retten til at blive hørt og princippet om ligestilling af de kontraherede parter, foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 56, helt vilkårligt, har fastslået, at de tilstedeværelseslister, som Lito har fremsendt i bilagene, ikke opfylder de krav, der er fastsat i bestemmelserne i kontrakten, og i samme doms præmis 63, at disse lister ikke gør det muligt at godtgøre den arbejdstid, der faktisk var blevet anvendt på WIH-projektet.

74 Som følge af den omstændighed, at Kommissionen ensidigt har fundet, at de fremlagte tilstedeværelseslister ikke var egnede til at godtgøre de arbejdstimer, der blev leveret i forbindelse med nævnte projekt, og at Retten har fulgt denne argumentation ved at støtte sig til bestemmelserne i kontrakten, er Lito blevet stillet dårligere i forhold til denne institution, der i den foreliggende tvist har fungeret som både dommer og part. Det følger heraf, at bestemmelserne i kontrakten er urimelige, og at de er i strid med proportionalitetsprincippet.

75 Det er Kommissionens opfattelse, at Retten på grundlag af de kontraktvilkår, der forbinder parterne, har foretaget en behørig bedømmelse af samtlige fremlagte beviser under overholdelse af retten til forsvar og princippet om ligestilling af parterne.

76 Hvad angår det anførte om, at kontraktbetingelserne angiveligt er urimelige, og at de er i strid med proportionalitetsprincippet, har Kommissionen gjort gældende, at disse udsagn er fremsat for første gang på appelstadiet, og at de derfor skal afvises.

Domstolens bemærkninger

77 Hvad angår det sjette anbringende, hvormed den appellerede doms præmis 56 og 63, som allerede har været genstand for en analyse i forbindelse med det andet og det fjerde anbringende, på ny anfægtes, er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten har taget den korrespondance, som Lito har fremsendt som bevis, i betragtning, men at den har fastslået, at den ikke var tilstrækkelig, med den begrundelse, at den efter sin art ikke kunne godtgøre, i overensstemmelse med kontraktvilkårene, den arbejdstid, som Litos medarbejdere faktisk havde anvendt på WIH-projektet.

78 Under disse omstændigheder kan Retten ikke foreholdes at have truffet en vilkårlig afgørelse under tilsidesættelse af de krav, der følger af retten til en retfærdig rettergang.

79 Hvad angår det anførte om, at bestemmelserne i kontrakten er uforholdsmæssige eller endog urimelige, må det fastslås, at Lito på intet tidspunkt under sagen har rejst tvivl om gyldigheden af bestemmelserne i kontrakten, der finder anvendelse mellem parterne.

80 Idet Lito i forbindelse med den foreliggende appel har gjort gældende, at disse bestemmelser i kontrakten er urimelige og i strid med proportionalitetsprincippet, har virksomheden for Domstolen påberåbt sig et anbringende for første gang, som ikke har været rejst for Retten.

81 Under en appel har Domstolen i princippet imidlertid kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, som er blevet behandlet i første instans (jf. bl.a. dom Sison mod Rådet, C-266/05 P, EU:C:2007:75, præmis 95 og den deri nævnt retspraksis).

82 Det følger af det ovenstående, at det sjette anbringende delvis skal afvises og delvis skal forkastes som ugrundet.

Det syvende anbringende

Parternes argumenter

83 Lito har med det syvende anbringende, der vedrører en retlig fejl ved bedømmelsen af den retlige karakter af metoderne til vurdering af omkostningerne, gjort gældende – efter at have redegjort for de forskellige modeller, der gør det muligt at fastlægge de støtteberettigede omkostninger – at debetnotaen skal annulleres som følge af den omstændighed, at metoden med de samlede omkostninger, hvorved de faste almindelige udgifter blev trukket fra, ikke blev taget i betragtning.

84 Det er Kommissionens opfattelse, at Litos argumenter ikke kan rejse tvivl om den argumentation, som Retten har fulgt i den appellerede dom.

Domstolens bemærkninger

85 Det bemærkes, som det fremgår af den appellerede doms præmis 42, at Kommissionens modpåstand for det første var baseret på det forhold, at Lito ikke have overholdt sin forpligtelse til at føre tilstedeværelseslister i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, litra a), i kontraktens almindelige betingelser, og for det andet på den omstændighed, at Lito med urette havde anvendt metoden med de samlede omkostninger for at beregne de omkostninger, der indirekte blev henført til WIH-projektet.

86 Eftersom Retten i den appellerede doms præmis 47-64 har taget modpåstanden til følge på grundlag af den første grund, er det ufornødent at foretage en analyse af det argument, der beror på metoden med de samlede omkostninger.

87 Litos kritik med hensyn til bedømmelsen af den retlige karakter af metoderne til vurdering af omkostningerne skal således forkastes, idet den ikke kan føre til en ophævelse af den appellerede dom.

88 Følgelig skal det syvende anbringende forkastes som irrelevant.

Det ottende anbringende

Parternes argumenter

89 Lito har med det ottende anbringende anført, at Retten har begået en retlig fejl, idet den ikke har fastslået, at Kommissionens indstilling var udtryk for misbrug, for så vidt som den har anmodet om tilbagebetaling af de udbetalte beløb, mens den i sin skrivelse af 24. maj 2011 har medgivet, at der i forbindelse med WIH-projektet var blevet arbejdet permanent og effektivt. Den omstændighed, at det ikke var muligt at indgive tilstedeværelseslisterne i forbindelse med gennemførelsen af revisionen, kan ifølge Lito ikke sidestilles med en manglende opfyldelse af den centrale forpligtelse, der følger af kontrakten, og som består i levering af WIH-projektet.

90 Det er Kommissionens opfattelse, at bestemmelserne i kontrakten, som Lito frivilligt har påtaget sig at opfylde ved indgåelsen af kontrakten, på ingen måde er urimelige eller i strid med proportionalitetsprincippet.

Domstolens bemærkninger

91 Det må indledningsvis konstateres, at Lito i forbindelse med det ottende anbringende har begrænset sig til at gentage argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, uden i øvrigt at angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, eller retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Lito ønsker i realiteten blot at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dom Eurocoton m.fl. mod Rådet, C-76/01 P, EU:C:2003:511, præmis 46 og 47).

92 Det ottende anbringende skal derfor afvises.

93 Argumentet skal under alle omstændigheder ligeledes forkastes som ugrundet.

94 Det bemærkes således, at der i overensstemmelse med fast retspraksis foreligger magtfordrejning, når en institution udøver sine beføjelser udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre formål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (domme Det Forenede Kongerige mod Rådet, C-84/94, EU:C:1996:431, præmis 69, Windpark Groothusen mod Kommissionen, C-48/96 P, EU:C:1998:223, præmis 52, og Swedish Match, C-210/03, EU:C:2004:802, præmis 75).

95 Magtfordrejning udgør dermed et af de elementer, i medfør af hvilket Unionens retsinstanser kan bedømme lovligheden af den anfægtede retsakt i forbindelse med et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF (jf. i denne retning dom Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, præmis 3).

96 Derimod kan sagsøgeren i forbindelse med et søgsmål, der er anlagt på grundlag af artikel 272 TEUF, kun foreholde den kontraherende institution tilsidesættelser af kontraktvilkårene eller tilsidesættelser af de bestemmelser, der finder anvendelse på kontrakten (jf. i denne retning dom Kommissionen mod Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, præmis 11).

97 Det følger heraf, at annullationsanbringendet om, at Kommissionen angiveligt har begået magtfordrejning, hvilket anbringende sigter på at opnå, at Retten tager stilling til lovligheden af den anfægtede akt i lyset af traktatens bestemmelser, må afvises.

98 I det tilfælde, at det ottende anbringende skal forstås således, at det vedrører en ulovlig adfærd fra Kommissionens side i forbindelse med kontraktforholdet til Lito, må det fastslås, at Lito på intet tidspunkt af sagen har anfægtet Rettens fortolkning af kontraktens bestemmelser i den appellerede doms præmis 48-53, eller Kommissionens angivelse af det beløb, der påstås tilbagebetalt, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 65.

99 Hertil kommer, at det af Lito anførte om, at leveringen af WIH-projektet i realiteten udgør den centrale forpligtelse i henhold til kontrakten, heller ikke efter sin art kan føre til en konklusion om, at Kommissionen har udvist en ulovlig adfærd, eftersom Retten i den appellerede doms præmis 64 har lagt til grund, at Lito ikke har efterkommet sin forpligtelse til at føre tilstedeværelseslister og registrere de arbejdstimer, som personalet havde udført, i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, litra a), i kontraktens almindelige betingelser.

100 Det følger heraf, at det ottende anbringende skal afvises, og at det under alle omstændigheder må forkastes som ugrundet.

Det niende anbringende

Parternes argumenter

101 Lito har med det niende anbringende, der omhandler en manglende begrundelse, anfægtet, at Retten ikke har fastslået, at debetnotaen er uden grundlag, idet henvisningen til skrivelserne af 24. maj 2011 og 17. august 2011 er utilstrækkelig i denne henseende.

102 Det er Kommissionens opfattelse, at Litos argumenter skal forkastes som ugrundede.

Domstolens bemærkninger

103 Lito har med dette niende anbringende i det væsentlige anfægtet, at Retten har undladt at tage stilling til det andet anbringende, der blev rejst i forbindelse med annullationssøgsmålet i første instans, og som vedrører en manglende begrundelse for debetnotaen.

104 Det skal imidlertid for det første bemærkes, at argumentet om en manglende begrundelse, der er baseret på artikel 296 TEUF, ikke kan tiltrædes i forbindelse med et søgsmål, der er anlagt i henhold til artikel 272 TEUF.

105 For det andet må det fastslås, at Retten i forbindelse med analysen af, om modpåstanden var begrundet, i den appellerede doms præmis 65-69 har foretaget en efterprøvelse af beregningen af det af Kommissionen krævede beløb på grundlag af Kommissionens angivelser, der ikke var bestridt af Lito.

106 Retten har endvidere i den appellerede doms præmis 70-72 fastslået, at Kommissionen havde specificeret tilbagebetalingsbeløbet og tidspunktet for betalingen af de krævede beløb behørigt, for så vidt som disse følger af såvel skrivelsen af 24. maj 2011 som af de angivelser, der er indeholdt i selve debetnotaen under overskriften »Betalingsbetingelser«.

107 Det følger heraf, at Retten ikke kan foreholdes en retlig fejl vedrørende begrundelsespligten, og det niende anbringende skal dermed forkastes som ugrundet.

Det tiende anbringende

Parternes argumenter

108 Lito har med det tiende og sidste anbringende, der omhandler en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, foreholdt Retten, at den ikke har fastslået, at Kommissionen har pålagt sanktioner alene for afvigelser fra standarden i den procedure, der skal følges, ved – fem år efter afslutningen af WIH-projektet – at kræve det udbetalte beløb tilbagebetalt, uanset den omstændighed, at forskningsarbejdet blev udført i god tro, og den finansielle støtte blev modtaget i henhold til kontraktmæssige forpligtelser.

109 Kommissionen har bemærket, at genstanden for tvisten ikke er WIH-projektet som gennemført af Lito, men virksomhedens overholdelse af de forpligtelser, som den var underlagt, vedrørende fastlæggelse af støtteberettigede udgifter. Desuden har Kommissionen bestridt, at den har givet anledning til nogen berettiget forventning hos Lito.

Domstolens bemærkninger

110 Hvad angår princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, som det følger af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 27, er det tilstrækkeligt at fastslå, at Lito ikke har godtgjort, på hvilken måde Kommissionen skulle have givet anledning til forhåbninger om anvendelse af metoder til fastlæggelse af støtteberettigede udgifter, der afviger fra de metoder, som er aftalt i kontrakten.

111 Litos argument om dette spørgsmål skal derfor forkastes som ugrundet.

112 Hvad angår den frist, inden for hvilken Kommissionen kan kræve tilbagebetaling af udbetalte beløb, skal det fremhæves, som det fremgår af den appellerede doms præmis 79, at når Kommissionen i overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, i de almindelige kontraktbestemmelser kan foretage revision med hensyn til en af deltagerne inden for en frist på fem år fra afslutningen af det omhandlede program, kan den umiddelbart gyldigt kræve tilbagebetaling af udbetalte beløb inden for denne frist.

113 Hertil kommer, at idet Lito har henvist til, at forskningsarbejdet i forbindelse med WIH-projektet blev udført i god tro, søger virksomheden på ny at sløre den omstændighed, at den foreliggende tvist udelukkende omhandler den angivelige tilsidesættelse af den forpligtelse til at føre tilstedeværelseslister og registrere de arbejdstimer, som personalet havde udført, der er fastsat i artikel 14, stk. 1, litra a), i kontraktens almindelige betingelser.

114 Litos argumenter skal således forkastes som ugrundede.

115 Følgelig skal det tiende og sidste anbringende, som Lito har rejst, forkastes som ugrundet.

116 Det følger af det ovenstående, at ingen af de anbringender, som Lito har rejst til støtte for appellen, kan tiltrædes.

117 Appellen skal følgelig forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

118 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellen ikke tages til følge. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager,

pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Lito har tabt sagen, og da Kommissionen har påstået Lito tilpligtet at betale sagens omkostninger, pålægges det dette selskab at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) Appellen forkastes.

2) Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Underskrifter